

הצבר שהישראלי לא ראה בחייו הרבה קוסמו כדורגל. ג'מי דינני הוסיף את שמו לרשימה הקצרה שבה את לב כל הקהל.

לאחר כמה דקות של עמידת רום זקופה למשמע תקליט שכור שאי פעם באופני דקה בלונדון, הופיעו עניו המנוני בריסניה וישראל פתח ציר ברמיניה מיר פראנסים אונס, את משחק פאנקירק - מכבי תל אביב בעקבות ערימה באה לנפולמן.

של יחסים מתוחים בין שתי האגודות ה- אחיות. לבר מכמה עסקנים במרכז הפועל לא חיך איש. שני השחקנים לא הועילו במאומה לפחות במה שנוגע למשחק עצמו. העגלה המוחלדת התנועעה באטיות, כרגיל. הפועל נוצח 2: 0.

כדורסל

מה נשע במוסקבה?

כמה עתונאי ספורט, שישבו במשכן הקבע שלהם, בקפה נונה, תל אביב, היו השבוע מטרה נוחה לא רק לספורטאים המתמרמרים על המאמרים שפגעו בהם, לדעתם. צבא שלם של פועלים, מחלקי חלב, אגשי-עסק וסתם סקרנים הטרידו מדי פעם בפעם את יושבי השולחן הצר. האנשים הציגו את ה- שאלה האקטואלית ביותר השבוע: "כמה היה היום במוסקבה?"

נשכחו המאורעות המדיניים המינעיים, ה- התעניינות בשאלת הרגל וההמנון נדחקה לפינה צרה, במקומה באה צפייה גדולה לתורן רחוק המוצב ליד אלפי קילומטרים מתל אביב, במרכזו של איצטד מוסקבה. שם נע- רכת תחרות על אליפות אירופה בכדורסל.

הפכו יוצרות? תחילה היה נראה כי הנפת הרגל הישראלי וניגון התקווה על ידי תזמורת רוסית לאחר הנצחון על פינלנד היה מפעלה הראשון והאחרון של הנבחרת הלאומית. היא תסתפק בזה, כרגיל, תחזור ארצה ותערוך מסיבת פאר.

אולם כאשר הודיע קרין קול ישראל כי הנבחרת ניצחה גם את בולגריה, לא האמינו רבים לאמיתות הידיעה. הם חשבו כי הפכו את היוצרות. במהדורת החדשות המאוחרת נוכחו כי הידיעה אכן היתה נכונה.

קרבות עקשנים. מקלט הרדיו משך אליו אלפי מאזינים חדשים. שעת שדור ה- חדשות הפכה לשעה קדושה, וכאשר הוסיף הקריין, מדי ערב בערב, לבשר את הבשורות הטובות, היו רבים, שלא ראו מימיהם מ- חק כדורסל, למומחים גדולים לספורט.

אותו זמן, היו 13 שחקנים מיוזעים עוסי קים בקרבות עקשנים כדי לספק את תאבונם של אזרחי מולדתם. הם ניצחו את פינלנד, בולגריה, לבנון, יוגוסלביה, צ'כיה, איטליה ומצרים. לאחר כל נצחון עמד הקהל באיצטד דום, האזין להתקווה והשקיף לראש התורן, עליו התנוסס דגל ישראל.

ציכיה, הקבוצה שמתחה אשתקד על העזל שנגרם לה, לדעתה, במשחק הגמר נגד ברית המועצות, כרעה מול הקבוצה שהיתה אל- מונית עד לפני שבוע ימים. איטליה, הארץ בת אלפי המועדונים ועשרות המאמנים מ- ארצות-הברית נוצחה גם היא; בולגריה, שתססה את המקום השביעי במשחקי ה- סינקה, היתה חלשה מדי מול החמישייה ה- ישראליה.

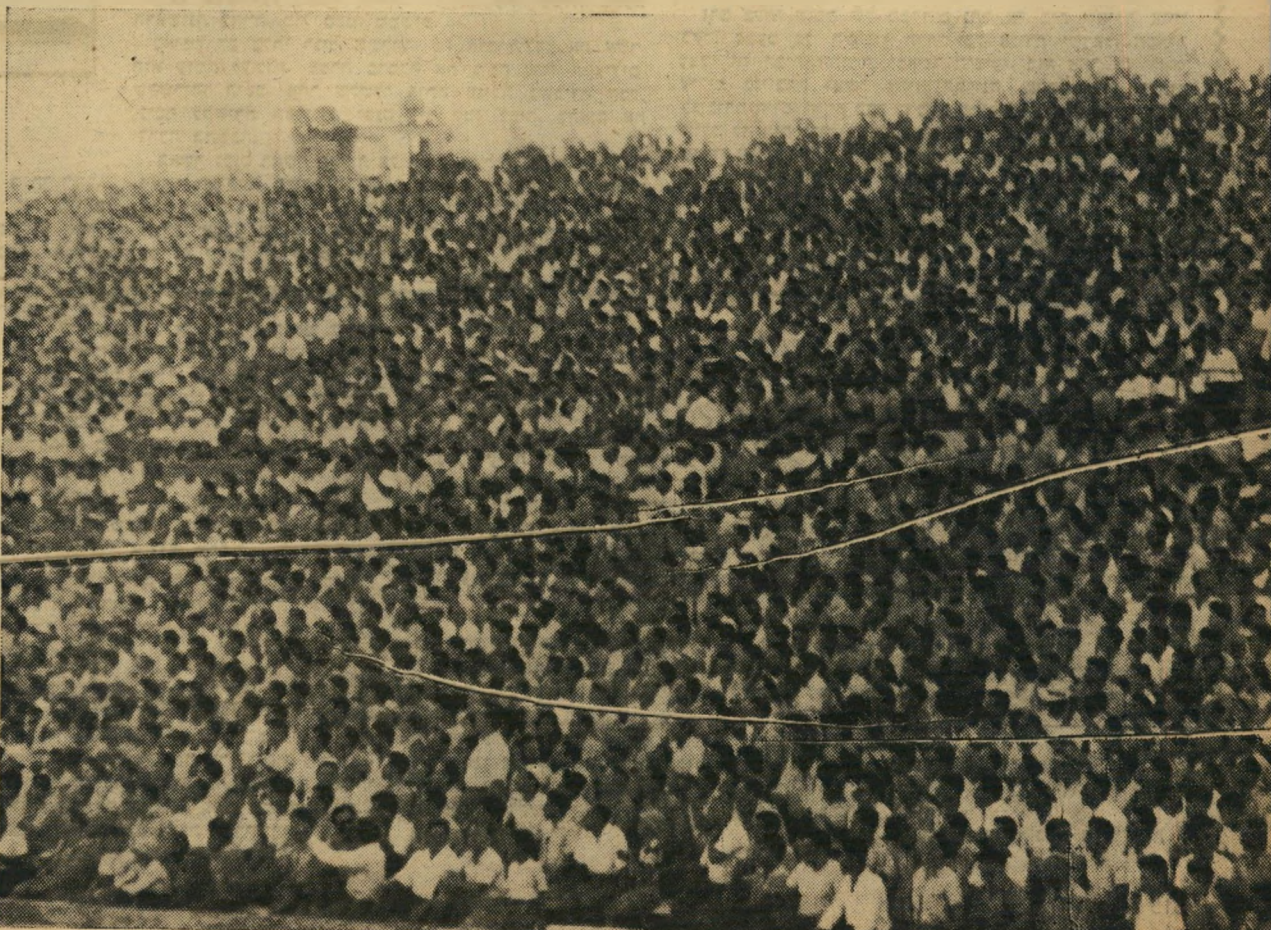
לא נס היה שם. העתונים הסובייטיים, פרשני הספורט שלה, ועתונאי חוץ פקחו את עיניהם לרוחחה, לא האמינו למראה עי- ניהם. היה ברור להם כי נס לא קרה כאן. גם דרגת הכדורסל האירופאית לא ירדה מאז אשתקד. אם כן, היתה זו כנראה ישראל החזקה, והם שיבחו אותה, העזו אפילו ל- הזהיר מפניה את רוסיה החזקה ובעלת כל הסיכויים.

עוד לפני שבוע לא ניבאו לישראל אפילו כניסה לתחרויות הגמר. עתה החלו לשקול היטב לפני פרסום פרשנותם. ישראל הפכה, משך כמה ימים, לשם דבר בתוצות מוסקבה. הישראלים היו היחידים מכל המשלחות שלא ביקרו בבנין הצירות שלהם בבירה הרוסית, כיון שלא היתה להם בכלל צירות. הציר ההולנדי, מאידך, המייצג את עניני ישראל, שמח להזמין את הקבוצה אל ביתו, השתתף עמה בשמחתה, אך לא ביקש שליחה על שלא יהיה מסוגל לעשות את מה שנהוג במעמד כזה: להרצות על יחסי ישראל- רוסיה.

פתח להשתממות. בינתיים עזרו גם מדינות ערב לממש את שאיפת הישראלים לעלות אל קצה הסולם. לבנון, שלא הסכימה לתחר עם ישראל, יותר מאימת ההפסד מאשר מטעמים מדיניים, סללה את דרך יריבתה לתחרויות הגמר, בעוד מצרים ראתה בכך פתח נוח להשתמט גם היא ממשחק עם ישראל בשלבי הגמר.

בישראל הפכה השמחה לפולחן כדורסל. איש לא החשיב עוד את ההישגים כספור- טאיים בלבד, אלא כחשובים מבחינת הפרס- טיזיה הלאומית.

כאשר ניצחו הישראלים את צ'כיה, מיהרו לנבא כי אורן יושרר בהקדם. אם ינצחו את ברית המועצות, העיר חובב ספורט, "מובטח למאמן הקבוצה מקום בפנתיאון המקומי לאחר מותו."

* נסתים בנצחון רוסיה על חוזה של נקודה. הציבים טענו כי הרוסים קלעו את הסל האחרון אחרי טיפוס הזמן.